

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Mirosława Mękarska

po rozpoznaniu w dniu 06 kwietnia 2016 r. w Środzie Śląskiej

sprawy z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. F. S. z/s w G.

przeciwko B. Ż.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej B. Ż. na rzecz strony powodowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. F. S. z/s w G. kwotę 27.336,89 zł (dwadzieścia siedem tysięcy trzysta trzydzieści sześć złotych 89/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie wyższymi niż odsetki maksymalne, licznymi za okres od dnia 02.09.2015 r. do 31.12.2015 r. oraz nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, licznymi za okres od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2.766 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Strona powodowa Spółdzielcza (...) z/s w G. wniosła w dniu 02 września 2015 r. do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanej B. Ż. o zasądzenie na jej rzecz nakazem zapłaty kwoty 27.879,74 zł wraz z ustawowymi umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP za okres od dnia 02.09.2015 r. do dnia zapłaty, zasądzenie opłaty od pozwu w kwocie 349 zł oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł oraz zasądzenie zwrotu innych kosztów – opłaty manipulacyjnej w kwocie 3,49 zł.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że w ramach swojej działalności udzieliła pozwanej pożyczki w kwocie 30.000 zł na podstawie umowy z dnia 17 maja 2012 r. Umowa została zawarta do dnia 17 maja 2017 r. Zgodnie z zawartą umową pożyczka miał być zwrócona w miesięcznych ratach. W razie opóźnienia w płatności stronie powodowej należały się odsetki karne. Wysokość umownych odsetek karnych ustalona została według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w danym okresie, ustalonej uchwałą zarządu (...) dla należności przeterminowanych, zgodnie z Regulaminem (...). Od dnia 20.02.2006 r. wysokość umownych odsetek karnych ustalona została w oparciu o oprocentowanie kredytu lombardowego ogłaszanego przez NBP. Na dzień wniesienia pozwu odsetki karne określone zostały w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP w stosunku rocznym. Strona powodowa wskazała również, że w przypadku powstania zadłużenia przeterminowanego, a ma to miejsce zgodnie z regulaminem (...) z chwilą niespłacenia kredytu lub jego raty w terminie, dokonywane przez pożyczkobiorców wpłaty są zaliczane przede wszystkim na pokrycie odsetek i kosztów, a dopiero w dalszej kolejności na kapitał pożyczki. Zgodnie z regulaminem (...) w skład niespłaconej należności z tytułu umowy pożyczki wchodzi także koszty windykacji, w tym opłaty za upomnienia oraz wezwania do zapłaty. Koszty upomnień i koszty windykacji zostały ustalone na podstawie

uchwały zarządu (...) ustanawiającej stawi opłat za wezwania. Pożyczkobiorca zawierając umowę pożyczki potwierdził zapoznanie się z wysokością kosztów, które będą go obciążać w razie nieterminowego regulowania rat pożyczki. Strona powodowa wskazała, że wszystkie koszty dodatkowe, a to odsetki karne oraz koszty upomnień oraz windykacji zostały naliczone na skutek nieprzestrzegania przez pożyczkobiorcę planu spłaty. Opóźnienia w spłacie zadłużenia spowodowały konieczność podjęcia czynności przez zewnętrzną firmę windykacyjną. Wysokość opłat windykacyjnych przewidziana została w uchwałach zarządu (...), do przestrzegania których pożyczkobiorca jest zobowiązany jako członek Spółdzielni. Strona powodowa wyjaśniła, że wysokość opłaty z tytułu windykacji terenowej została ustalona w odniesieniu do wysokości kwoty zadłużenia. Strona powodowa oświadczyła, że podstawa do pobierania opłaty z tytułu windykacji wynika z mocy postanowień Regulaminu (...), który stanowi obligatoryjną i wiążącą dla dłużników część umowy. Z zapisów tego Regulaminu wynika, że strona powodowa jest uprawniona do pobierania prowizji i opłat określonych w Tabeli prowizji i opłat związanych z obsługą kredytu i pożyczki. Jako opłaty związane z obsługą kredytu lub pożyczki, opłaty windykacyjne obciążają dłużnika na mocy postanowień Regulaminu. Opłata za podejmowane czynności windykacyjne naliczana jest w chwili przekazania przeterminowanej należności do firmy, nie zależy zaś od rezultatu jej działań.

Strona powodowa wskazała, że pozwana jako pożyczkobiorczyni mimo zobowiązania wynikającego z umowy, nie regulowała rat pożyczki w ustalonych przez strony terminach. Z tego powodu strona powodowa uzyskała podstawę do wypowiedzenia stosunku umownego. Wypowiedzenie umowy zostało skutecznie doręczone pozwanej pod adres wskazany przez pozwaną w okresie obowiązywania umowy pożyczki, zgodnie z obowiązkiem informowania o zmianach adresu zamieszkania i adresu do korespondencji, skutkując wymagalnością roszczenia w dniu 12 września 2014 r. Ponadto strona powodowa podniosła, że przepis art. 14 ustawy o kredycie konsumenckim przyznaje pożyczkodawcy prawo wypowiedzenia umowy o kredyt konsumencki w razie opóźnienia konsumenta z zapłatą rat kredytowych. Wypowiedzenie jest możliwe, jeśli konsument zalega z zapłatą części bądź całości rat w sumie o wartości równej co najmniej dwóm pełnym ratom – jak to miało miejsce w przypadku pozwanej. Strona powodowa wskazała, że wymagalność zadłużenia w niniejszej sprawie ustalona została w oparciu o wypowiedzenie umowy pożyczki.

Strona powodowa wskazała, że pozwana wystąpiła do pożyczkodawcy z wnioskiem o umożliwienie dalszej spłaty w ratach. Strona powodowa przychyliła się do ww. wniosku, na skutek czego w dniu 07 listopada 2014 r. pomiędzy pozwaną a stroną powodową zawarta została umowa ugody, przedmiotem której było ustalenie warunków spłaty zaległej należności. Zgodnie z umową ugody, na dzień 07 listopada 2014 r. należność pozwanej względem powoda wynosiła łącznie 25.729,41 zł. Należność główna wraz z odsetkami miała być spłacona do dnia daty zakończenia umowy ugody, w sposób określony w harmonogramie spłaty pożyczki. Pozwana jednak ponownie nie wywiązała się z zawartego porozumienia.

Wobec braku spłaty należności strona powodowa wypowiedziała umowę ugody. Wypowiedzenie umowy ugody zostało skutecznie doręczone pozwanej skutkując wymagalnością w dniu 12 lutego 2015 r. W związku z niewywiązaniem się z umowy ugody, strona powodowa uzyskała uprawnienie do dochodzenia należności w oparciu o umowę pożyczki z dnia 17 maja 2012 r.

Strona powodowa wskazała, że koszty upomnień o windykacji powstałe przed zawarciem umowy ugody tj. przed dniem 07 listopada 2014 r. zostały wliczone w poczet zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki, o czym mowa jest w umowie ugody.

Strona powodowa wskazała, że wysokość zadłużenia stanowi sumę kwot:

- kapitału pożyczki – 23.805,34 zł,

- odsetek: karnych do dnia wniesienia pozwu wynikających z zaległości w spłacie rat pożyczki oraz naliczonych od kwoty całego niespłaconego kapitału pożyczki od dnia następującego pod dniu wymagalności oraz zwykłych naliczanych zgodnie z treścią umowy; suma odsetek wynosi na dzień wniesienia pozwu 4.074,40 zł, co daje łącznie kwotę dochodzoną pozwem.

Po wydaniu przez ww. Sąd nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 01 października 2015 r. uwzględniającego żądanie strony powodowej pozwana wniosła sprzeciw od tego nakazu.

W sprzeciwie pozwana zaskarżyła nakaz w całości i zgłosiła zarzuty:

- bezzasadności powództwa wobec braku podania dowodu, na podstawie którego powód może domagać się od pozwanej zapłaty kwoty pożyczki; jako załącznik nr 1 do pozwu jest wskazana umowa pożyczki z dnia 07 listopada 2014 r. natomiast pozwana tego dnia żadnej pożyczki od powoda nie brała, brak jest więc dowodu wskazanego w pozwie, który uzasadnia powództwo względem pozwanej i powództwo z tego powodu powinno zostać oddalone; pozwana wniosła również o oddalenie na podstawie art. 217 § 2 Kpc oraz art. 207 § 6 Kpc jakiegokolwiek dowodu, który strona powodowa powołałaby na dalszym etapie postępowania, ponieważ będą to dowody spóźnione, przy obecnej zasadzie prekluzji procesowej polegającej na konieczności załączenia do pozwu (lub jak w przypadku (...) wskazania w pozwie) wszystkich dowodów uzasadniających powództwo.

Z ostrożności procesowej pozwana podniosła zarzuty:

- naliczania jako wartości przedmiotu sporu kosztów windykacyjnych, których oprócz monitów i wysyłki w ogóle nie było oraz naliczanie ich na nie wiadomo jakiej podstawie przy braku wyszczególnienia kwot składających się na wartość przedmiotu sporu;

- podawania przez stronę powodową nieprawdziwych twierdzeń, że dla powoda windykację prowadziła „firma zewnętrzna”, na której wynajęcie strona powodowa poniosła koszty w sytuacji, gdy – oprócz wysyłania monitów – żadne czynności windykacyjne nie zostały dokonane względem pozwanej, były one wysyłane przez powoda do pozwanej,

- sprzeczności żądanie zapłaty przez powoda kwoty nieprawidłowo wskazanej w powództwie z treścią art. 5 Kodeksu cywilnego i nie podlega ochronie prawnej,

- sprzeczności danych podanych w uzasadnieniu pozwu oraz wskazanym do pozwu załącznikami; szczególnie raziło pozwaną podawanie, że umowa pożyczki została zawarta dnia 17 maja 2012 r., podczas gdy w załącznikach (pkt 1) wskazany jest jako dowód umowa z dnia 07 listopada 2014 r. na okoliczność zawarcia umowy pożyczki.

Nadto pozwana wniosła o zasądzenie kosztów procesu wedle norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 zł oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Postanowieniem z dnia 03 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu od ww. nakazu zapłaty i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej jako sądu właściwości ogólnej pozwanej.

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 15.02.2016 r. wniesionej w wyniku zobowiązania tut. Sądu z dnia 27.01.2016 r. strona powodowa podtrzymała swoje stanowisko w całości oraz wskazała w załączniku pt. rozliczenie wysokości zadłużenia szczegółowo przedstawiła sposób wyliczenia dochodzonej należności.

W piśmie procesowym z dnia 22.03.2016 r. stanowiącego ustosunkowanie się do odpowiedzi na sprzeciw strony pozwanej pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko. Ponadto pozwana wniosła o miarkowanie należności strony powodowej jako oczywiście zawyżonej, naliczonej bezpodstawnie wbrew dokumentom wewnętrznym strony powodowej, dlatego też żądana przez powoda kwota jest ewidentnie zawyżona. Ponadto pozwana podniosła, że powód nie stosował żadnej windykacji terenowej, wezwań do zapłaty oraz zawiadomień. Pozwana potwierdziła natomiast, że były wysyłane do niej monity telefoniczne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 maja 2012 r. B. Ż. zawarła ze Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo-Kredytową im. F. S. z siedzibą w G. umowę pożyczki gotówkowej (kredyt konsumencki) nr (...) w wysokości 30.000 zł. Pozwana zobowiązała się do spłaty kwoty pożyczki wraz z umownymi odsetkami w wysokości zmiennej stopy procentowej ustalonej przez Zarząd Kasy, wynoszącej w dniu zawarcia umowy 19,5 % w skali roku, a której maksymalna wysokość nie mogła w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP, w 60 miesięcznych ratach, począwszy od dnia 17 czerwca 2012 r. do dnia 17 maja 2017 r. Pożyczka była udzielona pozwanej na warunkach określonych umową oraz regulaminem udzielania kredytów i pożyczek (...).

Dowody: bezsporne

deklaracja członkowska – nr członkowski: (...) – k. 48

umowa pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 17.05.2012 r. – k. 32-34

regulamin udzielania kredytów i pożyczek (...) – k. 35-38

aktualny harmonogram spłaty pożyczki/kredytu nr 3 z dnia 17.05.2012 r. – k. 49

statut (...) im. (...) – k. 78-84 odw.

uchwała zarządu (...) nr (...) z dnia 25.03.2009 r. – k. 46-46 odw.

uchwała zarządu (...) nr (...) z dnia 12.05.2009 r. – k. 47

wyciąg miesięczny nr (...), nr członkowski: (...) – k. 74

Zgodnie z zapisem punktu 23 umowy, w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki, należność z tego tytułu stawała się w dniu następnym należnością przeterminowaną. Od niespłaconego w całości lub części kapitału, a od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia, strona powodowa miała prawo naliczać odsetki w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP w skali roku.

W myśl punktu 32 umowy, w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia pożyczki nie zostały przez pozwaną dotrzymane, a także gdy pozwana nie zapłaci w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności, strona powodowa – po uprzednim wezwaniu listem poleconym do zapłaty zaległych rat – mogła wypowiedzieć pozwanej umowę z 30 - dniowym okresem wypowiedzenia i postawić całą wysokość pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wykonalności.

Koszty upomnień i windykacji zostały ustalone na podstawie uchwały zarządu (...) nr (...) z dnia 9.02.2010 r. i wynosiły: 1,50 zł za monit SMS, 9,90 zł za monit telefoniczny, 35 zł za pisemne wezwanie pożyczkobiorcy do zapłaty, 35 zł za zawiadomienie poręczyciela o przeterminowaniu, 150 zł za czynności windykacji terenowej (wizyta terenowa).

Dowody: umowa pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 17.05.2012 r. – k. 32-34

uchwała zarządu (...) nr (...) z dnia 9.02.2010 r. – k. 87-88 odw.

Pozwana nie spłacała pożyczki w ustalonych umową terminach spłat, dlatego po bezskutecznych wezwaniach pozwanej do zapłaty strona powodowa pismem z dnia 4 sierpnia 2014 r. wypowiedziała umowę pożyczki. Wypowiedzenie umowy pożyczki zostało skutecznie doręczone pozwanej, skutkując wymagalnością roszczenia w dniu 12 września 2014 r.

Dowody: wypowiedzenie umowy pożyczki gotówkowej – k. 43

wezwanie do zapłaty z dnia 31.05.2013 r. – k. 50-52

wezwanie do zapłaty z dnia 1.10.2013 r. – k. 53-55

wezwanie do zapłaty z dnia 2.12.2013 r. – k. 56-58

wezwanie do zapłaty z dnia 31.12.2013 r. – k. 59-61

ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 18.02.2014 r. – k. 62-64

wezwanie do zapłaty z dnia 2.06.2014 r. – k. 65-67

ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 18.07.2014 r. – k. 68-70

Po wypowiedzeniu umowy pożyczki pozwana wystąpiła do powoda z wnioskiem o umożliwienie jej dalszej spłaty w ratach. Powód przychylił się do wniosku pozwanej, wskutek czego w dniu 7 listopada 2014 r. strony zawarły umowę ugody, której przedmiotem było ustalenie warunków spłaty zaległej należności. Należność główna wraz z odsetkami umownymi w wysokości zmiennej stopy procentowej ustalonej przez Zarząd Kasy, wynoszącej w dniu zawarcia umowy ugody 12 % w skali roku miała być spłacona do dnia 30 kwietnia 2017 r. w sposób określony w harmonogramie spłaty pożyczki.

Dowody: bezsporne

umowa ugody z dnia 7.11.2014 r. – k. 39-40 odw.

aktualny harmonogram spłaty pożyczki nr 4 z dnia 7.11.2014 r. – k. 76

Zgodnie z punktem 19 umowy w przypadku nieterminowej spłaty ugody należność z tego tytułu stawała się w dniu następnym należnością przeterminowaną. Od niespłaconego w całości lub części kapitału, a od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia, strona powodowa miała prawo naliczać odsetki w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP w skali roku.

W myśl punktu 24 umowy, w przypadku stwierdzenia, że warunki ugody nie zostały przez pozwaną dotrzymane, a także gdy pozwana nie zapłaci w terminach określonych w ugodzie pełnych rat, strona powodowa mogła wypowiedzieć pozwanej umowę z 30 - dniowym okresem wypowiedzenia i postawić całą ugodę wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wykonalności.

Koszty upomnień i windykacji zostały ustalone na podstawie uchwały zarządu (...) nr (...) z dnia 9.02.2010 r. i wynosiły: 1,50 zł za monit SMS, 9,90 zł za monit telefoniczny, 35 zł za pisemne wezwanie pożyczkobiorcy do zapłaty, 35 zł za zawiadomienie poręczyciela o przeterminowaniu, 150 zł za czynności windykacji terenowej (wizyta terenowa).

Dowody: umowa ugody z dnia 7.11.2014 r. – k. 39-40 odw.

uchwała zarządu (...) nr (...) z dnia 9.02.2010 r. – k. 87-88 odw.

Pozwana nie wywiązywała się z zawartego porozumienia, w związku z czym po bezskutecznym wezwaniu pozwanej do zapłaty strona powodowa pismem z dnia 2 stycznia 2015 r. wypowiedziała umowę ugody. Wypowiedzenie umowy ugody zostało skutecznie doręczone pozwanej, skutkując wymagalnością w dniu 12 lutego 2015 r.

Dowody: wypowiedzenie umowy ugody – k. 41

wezwanie do zapłaty z dnia 15.12.2014 r. – k. 71-73

rozliczenie wysokości zadłużenia – k. 85-86 odw.

raport spłaty na dzień 2.09.2015 r. – k. 45

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie prawie w całości.

W niniejszej sprawie okoliczności faktyczne sprawy były znacznej mierze bezsporne lub należało je uznać na podstawie art. 230 Kpc, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, za milcząco przyznane. W pozostałym zakresie dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd oparł się na zaofiarowanych przez stronę powodową dokumentach wymienionych powyżej. Sąd pominął natomiast zawnioskowane przez pozwaną dowody z przesłuchania strony powodowej oraz z przesłuchania pozwanej, albowiem pozwana zgłosiła je w swoim sprzeciwie na tzw. okoliczności negatywne tj. braku zawarcia umowy pożyczki, braku czynności windykacyjnych strony powodowej względem pozwanej, które jako takie zgodnie z ugruntowanym poglądem w orzecznictwie sądowym (por. wyrok SN z 29.09.2005 r. III CK 11/05, Lex nr 187030) nie mogą być przedmiotem dowodzenia, gdyż przedmiotem dowodu powinny być tzw. fakty pozytywne (art.227 Kpc), a nie ich brak.

Zgodnie z ogólną normą art. 720 Kodeksu cywilnego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Strona powodowa prowadzi działalność na rzecz swoich członków, w ramach działalności udziela im pożyczek i kredytów. Zasady udzielania przez spółdzielcze kasy oszczędnościowo – kredytowe pożyczek i ich spłat przez członków określa statut danej kasy. Do umów kredytowych zawartych w ramach spółdzielczych kas oszczędnościowo – kredytowych stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29.08.1997 r. - Prawo bankowe oraz odpowiednio przepisy ustawy z dnia 12.05.2011 r. o kredycie konsumenckim.

W niniejszej sprawie z ustalonego stanu faktycznego wynika, że pozwana (numer członkostwa (...)), w dniu 17 maja 2012 r. zawarła ze stroną powodową umowę pożyczki nr (...) na kwotę 30.000 zł. Kwota pożyczki została pozwanej wypłacona. Pozwana był zobowiązana na mocy umowy do zwrotu kwoty pożyczki wraz z określonymi umownymi odsetkami oraz należnymi kosztami wynikającymi z umowy. Spłata miała nastąpić w 60 ratach miesięcznych, począwszy od dnia 17 czerwca 2012 r. Pożyczka została udzielona pozwanej na zasadach wynikających z umowy, deklaracji członkowskiej, postanowień regulaminu (...), będących integralną częścią zawartej umowy pożyczki. Pozwaną wiązały postanowienia statutu i uchwał władz statutowych (...), w szczególności w zakresie wysokości oprocentowania pożyczki.

W ocenie Sądu strona powodowa wykazała zasadność żądania pozwu, przedkładając dokumenty w postaci: umowy pożyczki nr (...) na kwotę 30.000 zł zawartej dnia 17 maja 2012 r. z planem spłaty, umowy ugody z dnia 7 listopada 2014 r., regulaminu udzielania kredytów i pożyczek (...), statutu Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej im. F. S., uchwał Zarządu – nr 12 z dnia 25 marca 2009 r. i nr 4 z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie wysokości stóp procentowych dla należności przeterminowanych, uchwały Zarządu nr 3 z dnia 9 lutego 2010 r. w sprawie zmian w Tabeli opłat, wezwań do zapłaty, wypowiedzenia umowy pożyczki, wypowiedzenia umowy ugody, rozliczenia wysokości zadłużenia oraz raportu spłaty z wysokością zadłużenia na dzień 2 września 2015 r.

Pozwana nie przeczyła, że zawarła ze stroną powodową umowę pożyczki nr (...), natomiast podniosła zarzut prekluzji dowodowej w stosunku do tej umowy, wskazując że strona powodowa nie wskazała jako dowodu ww. umowy pożyczki na etapie wnoszenia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym, a uczyniła to dopiero po przekazaniu sprawy do tutejszego Sądu, co powinno skutkować pominięciem tego dowodu, jako spóźnionego i w konsekwencji oddaleniem powództwa wobec nieprzedstawienia przez stronę powodową podstawowego dowodu, z którego mogłoby wynikać dochodzone przez nią roszczenie. W ocenie Sądu powyższy zarzut pozwanej należy uznać za niezasadny. Istotnie w funkcjonującym (od dnia 03 maja 2012 r.) modelu postępowania cywilnego obowiązuje zasada, iż powód powinien powołać już w pozwie twierdzenia i dowody konieczne do wykazania swojego roszczenia, co wynika przede wszystkim z art. 6 § 2 Kpc zgodnie z którym strony i uczestnicy postępowania obowiązani są przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko. Zasada ta znajduje swój wyraz m.in. w art. 207 § 6 Kpc z którego wynika, że sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba

że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

W niniejszej sprawie przepis ten, w zakresie w jakim chciałaby jego zastosowania pozwana, nie znajduje zastosowania. Po pierwsze, strona powodowa już na etapie wnoszenia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym wskazywała w uzasadnieniu, że opiera swoje roszczenie na zawartej między stronami umowie pożyczki nr (...) z dnia 17 maja 2012 r., a następnie umowie ugody z dnia 7 listopada 2014 r. Strona powodowa w istocie nie wymieniła na liście dowodów (k.9 akt) umowy pożyczki, lecz uczyniła to najprawdopodobniej przez pomyłkę pisarską, ponieważ wymieniła dwa razy umowę ugody z dnia 7 listopada 2014 r., przy czym przy pierwszym powołaniu tego dokumentu, wskazała że chodzi jej o udowodnienie faktu zawarcia umowy pożyczki, a przy drugim powołaniu tego dokumentu wskazała, że chodzi jej o udowodnienie faktu renegeacji umowy pożyczki i zawarcia umowy ugody (k.9 akt). W tej sytuacji uznawanie dowodu w postaci umowy pożyczki nr (...) z dnia 17 maja 2012 r. za sprekludowany na podstawie art. 207 § 6 Kpc byłoby nadmiernym formalizmem i nie znajduje żadnego uzasadnienia w okolicznościach sprawy.

Po drugie, nawet gdyby przyjąć, że strona powodowa nie wskazała ww. dowodu w pozwie, brak również byłoby podstaw do uznania tego dowodu za sprekludowany w rozumieniu ww. przepisu. Wskazać bowiem należy, że zarządzeniem Przewodniczącego w tut. Sądzie z dnia 25.01.2015 r. w trybie art. 207 § 3 Kpc strona powodowa została wezwana wezwaniem z dnia 27.01.2016 r. do wskazania wszystkich twierdzeń i dowodów na fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, pod rygorem uznania ich za spóźnione, i w wyniku tego wezwania strona powodowa w określonym terminie złożyła w ramach pisma procesowego z dnia 10.02.2016 r. m.in. ww. umowę pożyczki.

Po trzecie, nawet gdyby uznać dowód z ww. umowy pożyczki za spóźniony w rozumieniu art. 207 § 6 Kpc, brak byłoby podstaw do pominięcia tego dowodu jako że, jak już wyżej wskazano, jeszcze przed rozprawą w niniejszej sprawie strona powodowa przedłożyła dokument ww. umowy pożyczki, a zatem dopuszczenie tego dowodu na rozprawie nie spowodowało zwłoki w rozpoznaniu sprawy.

Bezasadny był też zarzut pozwanej, że strona powodowa nie wyszczególniła kwot składających się na wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie. Przeciwnie, w ocenie Sądu strona powodowa przedkładając przy piśmie z dnia 10.02.2016 r. i przy odpowiedzi na sprzeciw z dnia 15.02.2016 r. dokument pt. rozliczenie wysokości zadłużenia, w sposób bardzo dokładany wskazała w jaki sposób naliczyła poszczególne kwoty wchodzące w skład ogólnej kwoty dochodzonej pozwem i wskazała na mechanizmy ich naliczania, umożliwiając ich merytoryczną kontrolę. Z kolei przekonanie pozwanej, iż kwota powództwa została nieprawidłowo wyliczona, nie uzasadnia przeprowadzenia sprawdzenia wartości przedmiotu sporu zgodnie z art. 25 Kpc, gdyż przedmiot sporu w ocenie Sądu został określony przez stronę powodową w sposób wystarczająco precyzyjny poprzez wskazanie konkretnej kwoty pieniężnej wraz z dostatecznie dokładnie określonymi odsetkami i podaniem w uzasadnieniu pozwu faktów i dowodów na ich poparcie. Ewentualne nieprawidłowe wyliczenie dochodzonej kwoty przez stronę powodową mogło zatem skutkować oddaleniem powództwa w wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego, a nie być przedmiotem postępowania o sprawdzenie wartości przedmiotu sporu. Pozwana zresztą nie wskazała w żaden sposób, z wyjątkiem należności dotyczącej tzw. kosztów windykacyjnych, na czym miałyby polegać niewłaściwe naliczenie przez stronę powodową kwot składających się na wartość przedmiotu sporu, czy też oczywistość zawyżenia należności strony powodowej, czy też naliczenie jej bezpodstawnie naliczenie „wbrew dokumentom wewnętrznym strony powodowej”, a zatem nie sposób się do tych zarzutów powódki ustosunkować.

Nadto zarzut pozwanej, iż skoro kwota wskazana przez stronę powodową jako wartość przedmiotu sporu jest źle obliczona, zawiera opłaty nieprawdziwe, to „wyliczenie wysokości powództwa” jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego w myśl art. 5 Kc i jako takie nie podlega ochronie prawnej lub powinno być przedmiotem miarkowania, obarczony jest błędem logicznym, gdyż wynikająca z tego przepisu klauzula nadużycia podmiotowego ma zastosowanie jedynie do sytuacji gdy dane uprawnienie formalnie istnieje (a więc nie jest pozbawione podstaw faktycznych i prawnych), a tylko ze względów aksjologicznych (których pozwana zresztą nie wskazuje) nie zasługuje na uwzględnienie, a nie w sytuacji gdy jak twierdzi pozwana dana należność została „nieprawidłowo wskazana w

powództwie”, lub jest „źle wyliczona”, a więc jak twierdzi powódka jest w pewnej (nie wiadomo zresztą w jakiej) części bezzasadna bez wdawania się w ocenę pod kątem jej zgodności z zasadami współżycia społecznego z art. 5 Kc.

Jak wynika ze stanu faktycznego, potwierzonego dokumentacją złożoną do akt, pozwana nie regulowała terminowo poszczególnych rat wynikających z ustalonego umową stron planu spłat pożyczki. Pozwana zresztą nie zaprzeczyła temu faktowi, który ze względu na wyniki całej rozprawy należało uznać za milcząco przyznany (art. 230 Kpc). W myśl punktu 32 zawartej umowy pożyczki, w przypadku nie dotrzymania warunków umowy, a także braku zapłaty w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności, strona powodowa, po uprzednim wezwaniu listem poleconym do zapłaty zaległych rat, mogła wypowiedzieć pozwanej umowę z 30 - dniowym okresem wypowiedzenia i postawić całą wysokość pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wykonalności. Pozwana bezskutecznie była wzywana przez powoda do zapłaty powstałych zaległości. Zatem zgodnie z powołanym zapisem umownym strona powodowa miała prawo wypowiedzieć pozwanej umowę pożyczki i po upływie 30 dni postawić całą wymagalną na dzień wypowiedzenia kwotę wraz z całą wysokością pożyczki w stan natychmiastowej wymagalności wraz z należnymi odsetkami w wysokości ustalonej jak dla należności przeterminowanej. Zgodnie bowiem z zapisem punktu 23 umowy, w przypadku nieterminowej spłaty przez pozwanego pożyczki, należność z tego tytułu stawała się w dniu następnym należnością przeterminowaną. Na mocy postanowień umowy, od niespłaconego w całości lub części kapitału, a od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia, strona powodowa miała prawo naliczać odsetki w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP w skali roku.

Analogiczna sytuacja miała miejsce po zawarciu przez strony umowy ugody. Pozwana nie wywiązywała się z zawartego porozumienia, (czemu pozwana również nie zaprzeczyła i co również należało uznać w oparciu o art. 230 Kpc, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, za milcząco przyznane) co skutkowało wypowiedzeniem umowy ugody przez stronę powodową i postawieniem całej wymagalnej kwoty wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności.

Zatem z ustalonego stanu faktycznego wynika, że na dzień wniesienia pozwu wysokość zobowiązania pozwanej B. Ź. należnego stronie powodowej z tytułu udzielonej pożyczki wynosiła kwotę 27.336,89 zł, na którą składały się: kwota 23,475,64 zł kapitału, 70,43 zł kosztów windykacji, 1.190,01 zł odsetek umownych od kapitału pożyczki, 24,28 zł odsetek karnych naliczonych do dnia wymagalności oraz 2.576,53 zł odsetek karnych od zaległego kapitału naliczonych od dnia wymagalności do dnia wniesienia pozwu. Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie w całości, ponieważ strona powodowa nie udowodniła poniesienia wszystkich kosztów składających się na kwotę dochodzoną pozwem, a mianowicie kosztów windykacji terenowej oraz kosztów monitów telefonicznych. W toku postępowania pozwana przyznała, że były do niej wysyłane jedynie monity telefoniczne (SMS), natomiast zaprzeczyła, jakoby strona powodowa stosowała windykację terenową, wysyłała wezwania do zapłaty i zawiadomienia, jak również wykonywała inne monity telefoniczne. Zgodnie z ogólną regułą dowodową określoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu ciąży na stronie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Kontradykcyjny charakter procesu cywilnego wymusza na stronach wskazywanie dowodów dla stwierdzenia faktów z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem wymienionej reguły art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Przepis art. 6 k.c. ma charakter generalny, jednak podkreślić należy, że ciężar dowodu w polskim procesie cywilnym wiąże się z obowiązkiem twierdzenia i obowiązkiem dowodzenia tych wszystkich okoliczności, które mogą być, stosownie do art. 227 k.p.c., przedmiotem dowodu. Należy przy tym zaznaczyć, że same twierdzenia strony, która z twierdzeń stara się uzyskać korzystne dla siebie rozstrzygnięcie nie może stanowić podstawy wyrokowania Sądu. Same bowiem twierdzenia strony nie są dowodem. Strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, musi liczyć się z ryzykiem niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na tej stronie spoczywał. W ocenie Sądu strona powodowa nie przedstawiła żadnego dowodu, na podstawie którego można uznać, że stosowała wobec pozwanej monity telefoniczne oraz windykację terenową. Dowodu na powyższe twierdzenia nie stanowią w szczególności następujące dokumenty: rozliczenie wysokości zadłużenia (k. 85-86 odw.), raport spłaty na dzień 2.09.2015 r. (k. 45) oraz zestawienie czynności terenowych wraz z należną opłatą z dnia 8.12.2015 r. (k. 75). Powód wykazał natomiast – poprzez przedłożenie odpisów wezwań do zapłaty wraz z książkami nadawczymi – że kierował do pozwanej wezwania do zapłaty i dlatego Sąd uznał roszczenie powoda w tym zakresie.

Zgodnie z punktem 15 umowy pożyczki oraz punktem 12 umowy ugody wpłaty dokonywane przez pożyczkobiorcę na poczet spłaty pożyczki (ugody) zaliczane są na poczet kosztów windykacji m. in. przed odsetkami od kapitału przeterminowanego oraz przed kapitałem. Ponieważ, jak wskazano wyżej, niektóre koszty windykacji nie zostały wykazane przez powoda, zatem nie mogły one zostać zaliczone na poczet spłaty tych kosztów, a ich sumę należało zaliczyć na poczet kapitału pozostałego do spłaty. Powód wskazał, że na dzień wniesienia pozwu (2.09.2015 r.) zaległa kwota w wysokości 27.879,74 zł składała się z pozostałego kapitału pożyczki w wysokości 23.805,34 zł oraz wszystkich odsetek w wysokości 4.074,40 zł, które są sumą:

- w wysokości 230,33 zł pozostałych kosztów windykacji
- w wysokości 1.207,40 zł odsetek umownych od kapitału pożyczki,
- w wysokości 23,95 zł odsetek karnych naliczonych do dnia wymagalności,
- w wysokości 2.612,72 zł odsetek karnych naliczonych od dnia wymagalności do dnia wniesienia pozwu (355 dni) od zaległego kapitału wynoszącego 23.805,34 zł z oprocentowaniem karnym wynoszącym 16 %, od 9.10.2014 r. z 12 %, od 5.03.2015 r. z 10 %. Od pozostałego do spłaty kapitału pożyczki w kwocie 23.805,34 zł, ustalonego na dzień 16 czerwca 2014 r. (rozliczenie wysokości zadłużenia – k. 85-86 odw.), należało odjąć kwotę 329,70 zł kosztów windykacji (2x czynności terenowe = 300 zł, 3x monit telefoniczny = 29,70 zł) i od powstałej w ten sposób kwoty kapitału 23.475,64 zł obliczyć na nowo wysokość odsetek umownych od kapitału pożyczki, wysokość odsetek karnych naliczonych do dnia wymagalności oraz wysokość odsetek karnych naliczonych od dnia wymagalności do dnia wniesienia pozwu od zaległego kapitału wynoszącego 23.475,64 zł. Ponadto zmniejszeniu do kwoty 70,43 zł (1x czynności terenowe = 150 zł, 1x monit telefoniczny = 9.90 zł) podlegały pozostałe koszty windykacji określone przez powoda na kwotę 230,33 zł.

Po ponownym rozliczeniu wysokości zadłużenia z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki, do zapłaty pozostawała kwota w wysokości 27.336,89 zł składająca się z pozostałego kapitału pożyczki w wysokości 23.475,64 zł oraz wszystkich odsetek w wysokości 3.861,25 zł, będących sumą:

1. kwoty 70,43 zł pozostałych kosztów windykacyjnych,
2. kwoty 1.190,01 zł odsetek umownych od kapitału pożyczki :
 - od 17.05.2014 r. do 17.06.2014 r. – 31 (dni) * 23.474,63 zł (kapitał) * 16 % (stopa procentowa) / 365 (dni) = 319,00 zł
 - od 17.06.2014 r. do 17.07.2014 r. – 30 * 23.155,52 zł * 16 % / 365 = 304,51 zł
 - od 17.07.2014 r. do 17.08.2014 r. – 31 * 22.821,92 zł * 16 % / 365 = 310,13 zł
 - od 17.08.2014 r. do 12.09.2014 r. – 26 * 22.493,94 zł * 16 % / 365 = 256,37 zł,
3. kwoty 24,28 zł odsetek karnych naliczonych do dnia wymagalności :
 - od 16.06.2014 r. do 17.06.2014 r. – 1 * 1,01 zł * 16 % / 365 = 0,00 zł
 - od 17.06.2014 r. do 17.07.2014 r. – 30 * 320,01 zł * 16 % / 365 = 4,21 zł
 - od 17.07.2014 r. do 17.08.2014 r. – 31 * 653,61 zł * 16 % / 365 = 8,88 zł
 - od 17.08.2014 r. do 12.09.2014 r. – 26 * 981,59 zł * 16 % / 365 = 11,19 zł,
4. kwoty 2.576,53 zł odsetek karnych naliczonych od dnia wymagalności do dnia wniesienia pozwu (355 dni) od zaległego kapitału wynoszącego 23.475,64 zł z oprocentowaniem karnym wynoszącym 16 %, od 9.10.2014 r. z 12 %, od 5.03.2015 r. z 10 % :

- od 12.09.2014 r. do 09.10.2014 r. – $27 * 23.475,64 \text{ zł} * 16 \% / 365 = 277,85 \text{ zł}$

- od 09.10.2014 r. do 05.03.2015 r. – $147 * 23.475,64 \text{ zł} * 12 \% / 365 = 1.134,55 \text{ zł}$

- od 05.03.2015 r. do 02.09.2015 r. – $181 * 23.475,64 \text{ zł} * 10 \% / 365 = 1.164,13 \text{ zł}$

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 27.336,89 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie wyższymi niż odsetki maksymalne, liczonymi za okres od dnia 2 września 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, liczonymi za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, zaś w pozostałym zakresie oddalił powództwo jako pozbawione podstaw faktycznych i prawnych, o czym orzeczono w punktach I oraz II wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie III wyroku na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., mając na uwadze, że strona powodowa uległa tylko co do nieznaczonej części swego żądania, wobec czego zasadnym było nałożenie na pozwaną obowiązku zwrotu wszystkich celowych i wykazanych kosztów procesu poniesionych przez stronę powodową, na które składają się: opłata od pozwu w kwocie 349 zł, koszty zastępstwa prawnego w kwocie 2.400 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Sąd nie uwzględnił natomiast żądania zwrotu kosztu opłaty manipulacyjnej 3,49 zł, albowiem strona powodowa nie wykazała poniesienia tej opłaty do niniejszej sprawy. Dowodu na tę okoliczność (potwierdzenie transakcji na łączną kwotę 84.225,92 zł – k.77) w żaden sposób nie można powiązać z poniesieniem jej w związku z niniejszą sprawą.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.